

Volt egyszer egy normális Franciaország

2019 február 26. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Valami véget ért...

Persze hogy tüntetnek az emberek egy színházban is az emlékeik, a közös múltjuk, Perrault és Jean Marais mellett, és persze hogy tüntetnek olyan évszázadok után vágyakozva, amelyekr?l az jut eszükbe: volt egyszer egy normális Franciaország.

Nem szeretem a közvetlenül, konkrétan politizáló színházat. A politizálás jellegét?l függetlenül. És országtól függetlenül. Azaz nemcsak az idegesít, ha a pesti (pontosabban budai) Május 1. mozi helyén nyílt színházban Alföldi Róbert a mai migránsválságra egyszer?síti le Fassbinder gyönyör? filmjét. Mindenütt idegesít. Emlékszem, mennyire irritált a párizsi Operában egy Aida, pedig valódi m?vész rendezte, Olivier Py. Pár évvel az európai migránsinvázió el?tt mutatták be – persze, Franciaországot ez a probléma már évtizedek óta érinti. És arról szólt. Közhelyesen, agresszívan. A bevándorlót azért nem viseli el az anyaország az el?adás szerint, mert sokkal több értéket képvisel, mint az ott él?k. Ismerjük ezeket a szólamokat.

Ha valaki megnéz egy zenés mesejátékot, ami a színlap szerint már hatéves kortól ajánlott, nem számít politizálásra. Mindez arról jutott eszembe, hogy láttam néhány hete Párizsban a Szamárb?r cím? musicalt. Az 1970-es filmet szerettem, Catherine Deneuve, Jean Marais és Jacques Perrin, nagyon jó zene, kétszer egy óra, vagyis, ha esetleg nagyon rossz el?adás lenne, akkor is ki lehet bírni. Ami rögtön meglepett, amint leültem a helyemre és szétnéztem a néz?téren, hogy az alapvet?en mesedarabon gyakorlatilag nem voltak gyerekek. Csak – kétségtelenül – jól szituált feln?ttek. Maga az el?adás közepes volt, olyannyira, hogy a szünetben az is felmerült bennem, hogy otthagyom. Ha kicsit éhesebb vagyok, valószín?leg nem várom meg a második felvonást.

Aztán vége lett és jött a taps. A néz?k – mint egy rockkoncerten – felállva, hangosan ünnepelték az el?adást, énekelték a búcsúszámot, szabályosan kiabáltak. Gazdag, ötvenes párizsi asszonyok és férfiak, akik nem szokták különösebben a világ elég tárni érzéseiket, akik nem árulják el, mire gondolnak. Éreztem, hogy ez több, mint egy szimpla ünneplés, azt kezdtem megfogalmazni, hogyha nem hangozna hülyén, egy középkori mese zenés változata esetében, akkor ez egy tüntetés. Fél perc múlva a mögöttem ül? asszony akaratlanul is igazat adott nekem, mert ezt mondta a partnerének, tudatosan hangosan, hogy hallja más is: ezt kellene látnia Macronnak, akkor kisebb lenne a pofája.

Még egyszer: mesejáték volt, kizárólag jó és még jobb szerepl?kkel, nagylelk? és kedves emberekkel, segít?kész tündérekkel, királyokkal, királylánnyal, királyfival. És megértettem, hogy jut eszébe egy – valószín?leg nem egy, hanem a Marigny színház ezerf?s néz?terén több száz – embernek Macron. Az ezerszer elátkozott közhely. Hogy nagyon francia mese, nagyon világos értékek, egykor volt francia értékek. Hogy az el?adás nem azt mondja, mint amit Macron mondott a dán egyetemistáknak – és így persze a franciáknak is: Önök els?sorban európaiak, és csak azután dánok. Hát nem. A francia emberek franciák akarnak lenni, és ebben a színházban azok lehettek. Meg hát ott van a „régen jobb volt” irtózatos közhelye, ami a francia középosztály számára a napi valóság. Régen jobb volt. Igen. 1970-ben például, a franciaországi bevándorlási hullám el?estéjén, amikor nem terrorizálta az embereket a politikai korrektség hazugsága, amikor úgy érezték, minden, ami visszataszító 1968-ból, elt?nt, ami használható, az megmarad, amikor azt hitték, hogy a balos liberalizmus nem önti el az országot. Visszamentek az emberek, a néz?k 1970-be, Pompidou normális Franciaországába, visszamentek a normalitásba.

Mert hát nehéz annak nevezni most a mindennapokat. A színház megközelíthetetlen volt metróval és taxival, mert a kommunista szakszervezetek gyakorlatilag az egész várost lezárták, ugyanis féltékenyek a sárgamellényesekre, akik viszont hétvégén gyújtják fel Párizst. Ezért ?k is akartak egy saját cirkuszt. A baloldali szakszervezet persze óvatosabb, ravaszabb, hosszú évtizedes tapasztalata van az óvatos ellenállásban, a kollaborációban. Nekik nem kell attól félniük, hogy Macron nev? elnökük, aki arra esküdött fel, hogy állampolgárait megvédi, rend?reivel kilövi a szemüket, esetleg leszakítja a karjukat.

A színház egyébként a Champs-Elysées egyik végén van, egy erd?szer?ség közepén. (Akiket érdekel az irodalomtörténet: 1938-ban éppen a színházba tartott a nagy drámaíró, Ödön von Horvath, amikor vihar tört ki, egy fa kid?lt, ?t pedig agyonütötte. Közvetlenül a színház lépcs?je el?tt.) A színház el?tt négy bevándorló koldult, az álszolidaritás (munkát, szállást nem adnak nekik), a politikai korrektség miatt a színház alkalmazottai nem zavarták el ?ket. Marketingszempontból feltehet?en nem a legjobb megoldást választották a bevándorlók, ugyanis „mocskos franciák” kiabálással hívták fel magukra a figyelmet, és így próbáltak pénzhez jutni. Ami egyébként (mármint a „mocskos franciák”) nem ritka szidalmazás Franciaországban. A Csirkét a fazékba nev?, nagyon ismert párizsi étterem kis utcájának egyik végét például valósággal megszállták a migránsok, és hangos „a franciák szarok” rigmussal köszöntik a vacsora el?tt és után a vendégeket. Az étterem a belváros kell?s közepén van.

Na, de térjünk vissza a színházba. Ahol, már bent, az el?csarnokban és attól kezdve a néz?térig, az el?adás végéig, ott a normalitás. Amit ma már Franciaországban megünnepelnek.

Az a normalitás, ami a múlt héten végképp elveszett Franciaországban: mint azóta már Magyarországon is közismert, a Nemzetgy?lés megszavazta, hogy tilos az iskolákban ezentúl anyának és apának hívni anyát és apát. Szül? 1 és szül? 2 van ezentúl. Ez már elmebetegség. Persze hogy a francia mesevilágba, azaz a mesék – irrealitásuk ellenére az ?szinteség és értékek normalitását jelent? – világába menekülnek azok az emberek, akiknek erre lehet?ségük van. Még egyszer: ünneplik a normalitást.

Meg persze a saját, nemzeti múltjukat. A mesét Charles Perrault írta, ahogy a Csipkerózsikát, a Hamupip?két, a Hüvelyk Matyit vagy a Piroska és a farkast. Még a tizenhetedik században, XIV. Lajos idején. Perrault egyik nagy találmánya maga a mesekezdés volt. A nagy nyelvi és persze gondolati ötlet, amit ? talált ki: Volt egyszer egy… Így kezdte mindig. Hogy egy ilyen egyszer? nyelvi eszközzel a gyerekeknek azt mondja: tulajdonképpen a valóságról beszél. Persze, nincsenek beszél? farkasok, nincsenek tündérek – de ami a mesék mélyén van, a lényeg, az emberi igazság, az persze mind igaz.

Volt egyszer egy…

Persze hogy tüntetnek az emberek egy színházban is az emlékeik, a közös múltjuk, Perrault és Jean Marais mellett, és persze, hogy tüntetnek olyan évszázadok után vágyakozva, amelyekr?l az jut eszükbe: volt egyszer egy normális Franciaország.

Gábor László | Az Origo f?szerkeszt?je

www.888.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló